

„О Свевишњи, Творче непостижни!

Дан ти свјетлост круне показује,

ноћ - порфире твоје таиствене,

непоњатна чудества дивотах;

твар ти слаба дјела не постиже,

само што се тобом восхићава“ (П. П. Његош, „Луча микрокозма“, ст. 141-150)

Ваша Светости,

Високопреосвештена и Преосвештена Господо Архијереји,

Ваше Краљевско Височанство,

Часни оци свештеници,

Преподобни оци свештеномонаси и монаси,

Преподобне сестре монахиње,

У Христу возљубљена браћо и сестре,

Од тренутка када је Бог заповиједио да буду видјела на своду небеском, да дијеле дан од ноћи и буду знаци временима, Сунце све до данас неуморно и с лакоћом дјечје игре излази и залази, крунишући дане и мјесеце, године и стољећа, испуњујући притом заповјест божанску и својим сијањем одсјај славе Творчеве осликавајући. Када оно, по природи бесловесно и без способности схватања и поимања, тако дивно прославља свога Створитеља, тек колико прије човјеку, словесном и разумном, створеном по лику и подобију Вјечнога и Беспочетнога, доликује слово Божје испуњавати и име Његово свето славити.

Стога, било би крајње недолично да, након што сам примио благослов на благослов, на првом мјесту не заблагодарим Богу од кога „сваки добри дар и сваки савршени поклон силази“ (Јак. 1,17). Штавише, показао бих се једнако оholим, попут оног лењивог слуге

који је примивши талант дрско вратио своме, уистину, милостивом и штедром Господару, поистовијетивши га са тврдицом и човјеком суровим и неправедним. Презирући такво безумље и дрскост, а подстицан љубављу и милосрђем Божјим, искрено благодарим Оцу и Сину и Духу Светоме, Богу једноме у три Лица јављеноме, што ми је подарио све вас и са вама изобиље у свему. Благодарим и на овоме дану и указаној части и достојанству бити епископом Цркве Христове, смјерно понављајући ријечи Св. Јована Богослова: „Ономе који нас љуби и опра нас од гријеха наших крвљу својом, и учини нас царством, свештеницима Богу и Оцу својему, Њему слава и моћ у вијекове вјекова. Амин“ (Отк. 1, 5-6).

Истовремено благодарим и на данима који ће тек доћи и свему ономе што они носе, јер како наш народ побожно каже, да што је од Бога и од меда је слађе.

Овим ријечима благодарности Богу јединоме придружујем искрену синовску и братску захвалност Светом Архијерејском Сабору наше Цркве и Његовој Светости Патријарху Српском Порфирију, који су мој избор за епископа диоклијског и викара Митрополита црногорско-приморског подржали и саборним полагањем својих руку учинили епископом и служителем олтара и винограда Господњег.

Такође, истински синовску благодарност изражавам и Његовом Високопреосвештенству Митрополиту црногорско-приморском Господину Јоаникију који је на једној од животних раскрсница мој живот усмјерио служењу Цркви; чији благослов ме је пратио куд год сам ишао и на чији предлог сам, између осталог, и изабран за викарног епископа.

Слово поштовања и љубави упућујем и својим драгим родитељима Милуну и Милијани, као и њиховим родитељима. Свјестан њихове поднијете родитељске жртве за мене, мог брата Стефана и сестру Јелицу, за свог, већ у Господу уснулог, оца Милуна молим Царство Небеско и да га Господ награди за чврстину коју је имао у свим тешкоћама пред којим се налазио, а за моју, овдје присутну, мајку Милијану, за њене молитве Богу, доброту и благу нарав, од Христа просим добро здравље и дуг живот.

Коначно, ријечи захвалности и пажње бих упутио и високопреподобном Архимандриту Исаји, игуману Манастира Бијела, у чијој близини сам провео прилично времена, осјетио радост, тишину и љепоту манастирске обитељи и у цјелости заволио монашки живот.

Драга браћо Архијереји, богољубиви народе, стојећи данас пред живим Богом и вама као иконом Његовом, синовима и кћерима Његовим, са страхом и из послушности се прихватам бремена повјерене ми службе. Са страхом, због тога што ми на Страшном Суду предстоји дати одговор ако је са немаром будем обављао, како, поред осталог, и сами Ап. Павле упозорава: „Темеља другога нико не може поставити осим постојећег, који је Исус Христос. Ако ли ко зида на овоме темељу злато, сребро, драго камење, дрва, сијено, сламу, свачије ће дјело изаћи на видјело; јер ће дан показати, јер ће се огњем открити, и свачије ће се дјело огњем испитати какво је“ (1 Кор. 3,11-13).

Из послушности, пак, јер осјећам дуг према својој Цркви и мом српском народу. Чини ми се да овај последњи осјећај, који извире из срца али притом не противречи ни уму, засјењује тај оправдани страх и улива нову снагу и силу. Наиме, ово, да тако назовемо, ново служење које је и продужетак оног претходног, прихватам са истим настројењем као и сва пређашња послушања, укључујући и она која сам обављао у манастиру мога пострига, Ђурђевим Ступовима, као и садашња у Цетињском манастиру, покрај моштију Св. Петра и деснице Св. Јована. Многе монашке врлине нијесам стекао, али сам се, ипак, трудио онолико колико ми је Бог давао моћи и умијећа не бих ли испунио ријечи славног Апостола који каже: „И све што год чините, од срца чините, као Господу, а не као људима... јер Господу Христу служите“ (Кол. 3,23-24), и још, како између осталог каже Св. Јован Златоуст: „Видећи испред себе награду, не заборављај труд. Гдје има подвига, тамо је и награда, гдје су ратови, тамо су и почести, гдје је борба тамо је и вијенац“.

Поред свега осталог, претходно реченог у Исповиједању вјере, служба које се данас свјесно прихватам подразумијева и дијелити судбину свога народа, ма каква она била. Међутим, мој народ није само српски, овај у којем сам рођен и одрастао, већ мом народу припада свака душа православна. Савремено друштво у цјелини се,

свакако, суочава са многим недаћама. На једном крају свијета људи страдају у ратовима осјећајући њихову тежину као и лукавство оних који их проузрокују; на другом, опет, глад и болести остављају дјецу без родитеља и родитеље без дјеце; браћу и сестре - једне без других. Овог општег страдања није поштеђена ни природа ни животиње. Сва твар састрадава ономе који је одређен да буде круна свега створеног, тј. човјеку. Притом, савременом човјеку се чини као да тога никад раније није било и да је бол тог страдања само њему познат а не као да су га на својим плећима носила покољења храбрих људи прије нас, а они слаби под њим очајавали и падали. Ваистину, то страдање постоји од када је човјек населио ову земљу и само су немудри маштали о благостању на земљи које им се у очима чинило тако близу, а из руку им је једнако измицало. У помрачењу свога ума стварали су системе и осмишљавали законе али им је спокојство било увијек подједнако далеко, бар за онолико колико је Небо удаљено од земље, само због тога што је спокој карактеристика будућег живота, а овога - само његов благи предокушај и, углавном, немири и невоље, ковање и каљење, и вјечита борба.

Ове борбе још мање је Црква Христова поштеђена. Како су говорили Духом Светим надахнути оци, она попут брода плови ка Царству Небеском, о њу, пак, ударају таласи и вјетрови је љуљају, ипак она не тоне, нити јој икад пријети опасност од тога само зато јер је кормилар те лађе Богочовјек Христос.

Истина, најновијим подјелама и неслагањима нанијета је Цркви рана која боли све нас, но она ни најмање не може нашкодити Цркви као Тијелу Христовом већ само онима који ту рану задају и који се налазе ван Брода Спасења.

Дакле, у овом свијету за борбу треба бити спреман, јер она неминовно предстоји, уколико желимо сачувати себе на палуби спаситељној, која једина остаје крјепка тврђава и која једина улива наду и сигурност. Чак и онда када своје личне снаге видимо недовољним, ослонац нам је Онај који је рекао: "Кад отидеш на војску на непријатеља својега и видиш коње и кола и народ већи од себе, немој се уплашити од њих, јер је с тобом Господ Бог твој" (5 Мој. 20,1). Потпуно је јасно да једини наш непријатељ јесте само гријех који је и узрок нашег страдања и међусобних непријатељстава, и

против кога нам се ваља непрестано борити, на њега устајати и против њега ратовати, а жеља је Божја и свих нас да се ”сви људи спасу и дођу у познање истине” (1 Тим. 2,4).

Дозволите ми на самом крају да најсрдачније заблагодарим нашим драгим гостима који долазе из сестринских помјесних Цркава и то: Његовом Високопреосвештенству Митрополиту Крфа, Пакса и Дијапонтијских острва, Господину Нектарију; Његовом Високопреосвештенству Митрополиту тврском и кашинском, Господину Амвросију; Његовом Високопреосвештенству, Митрополиту ловчанском, Господину Гаврилу; Његовом Преосвештенству Епископу дељадровско-илинденском, Господину Јоакиму и Његовом Високопреосвештенству Митрополиту тетовско-гостиварском, Господину Јосифу који су нам својим присуством учинили велику част и увеличали данашњи празник. Заправо, они и нису наши гости већ наша најужа фамилија, јер од њих немамо никога ни ближег ни дражег.

Благодарим мојој сабраћи из Цетињског манастира и Ђурђевић Ступова; благодарим својим учитељима, наставницима и професорима; благодарим својим школским друговима XVI генерације обновљене Цетињске Богословије, свим кумовима, пријатељима, родбини и свима вама вољена браћо и сестре. Благодарим и мојим Дурмиторцима и Васојевићима, и са Цетиња старо-Црногорцима.

Благодарим и Светом Николи, мом Крсном имену и Светом Патријарху Пајсију, чије име носим и молим им се да будем вјеран и достојан слуга њиве Господње. Амин.